

Článok je venovaný bližšiemu pohľadu na skutočnosť, o ktorej hovorí Písmo, a to o vyzliekaní *starého človeka*

a obliekaní

nového človeka

. Zaujímame sa, čo takéto vyzliekanie a obliekanie v živote veriaceho v evanjelium Ježiša Krista znamená a ako sa uskutočňuje.

Neluhajte jeden druhému, keď ste vyzliekli starého človeka s jeho skutkami

a obliekli nového, obnovujúceho sa cieľom pravej známosti, podľa obrazu toho, ktorý ho stvoril.

Kolosenským 3:9-10

Úvod

Vyzliekanie a obliekanie prirodzenosti

V článkoch *Prirodzenosť, identita, postavenie a stav, Solas* číslo 48, jeseň 2020, str. 11 a *Starý a nový človek, Solas*

toto číslo, str. 7, sme okrem iných pojmov objasnili aj pojmy prirodzenosť a identita človeka. Uviedli sme, že pri znovuzrození sa prirodzenosť človeka podstatným spôsobom mení, v dôsledku čoho sa mení jeho identita zo starého človeka na nového človeka. Prirodzenosť vystihuje podstatné charakterové črty ľudskej bytosti. Vysvetlili sme aj to, že prirodzenosť nového človeka sa skladá z dvoch prirodzeností: prirodzenosti starého človeka a prirodzenosti nového človeka, pričom dominujúcou je nová, duchovná prirodzenosť. Podrobné vysvetlenie tejto skutočnosti je uvedené v citovaných článkoch. Tiež sme v nich uviedli, že prirodzenosť a identitu si sám človek nemôže zmeniť nijakým spôsobom a v nijakom zmysle. Prirodzenosť a identitu človeka môže zmeniť len sám Boh.

Písmo opisuje toto Božie dielo zmeny prirodzenosti a identity človeka pri znovuzrození aj takým spôsobom, že hovorí, že sme vyzliekli starého človeka a obliekli nového človeka. Tento opis zreteľne poukazuje na to, že vyzlečenie starého človeka a oblečenie nového človeka sa pri znovuzrození stalo a je to dokončená, dokonaná a definitívna skutočnosť. Rovnako však v Písme nachádzame aj verše, ktoré nabádajú k tomu, aby sme my sami starého človeka vyzliekli a nového obliekli. Tieto verše vyzlečenie a oblečenie opisujú spôsobom, že sa to týka nás a v

prítomnosti, že to máme robiť aktívne my sami. Na prvý pohľad sa to môže javiť ako nezrovnalosť, ako protirečenie. Ak bol starý človek už definitívne vyzlečený pri mojom znovuzrození, ako ho môžem alebo mám ešte vyzliecť či vyzliekať? Ak som si pri znovuzrození už raz a navždy obliekol nového človeka, prečo mi Božie slovo ešte prikazuje obliecť si či obliekať si nového človeka?

Tieto texty Božieho slova sa dajú zosúladiť len tak, ak budeme pri výrazoch vyzliekanie starého človeka a obliekanie nového človeka rozlišovať medzi identitou a prirodzenosťou človeka, ako sme to už uviedli v hore citovaných článkoch.^{A)} Cieľom tohto článku je zosúladiť verše o vyzliekaní a obliekaní a uchopiť ich význam v kontexte príslušného textu Písma.

Vyzliekli sme starého človeka a obliekli sme nového

(vec minulosti)

V tejto pasáži budeme hľadať odpovede na otázky:

Čo znamená, že sme vyzliekli starého človeka a obliekli nového? Kedy sme si vyzliekli starého a kedy obliekli nového človeka? Ako sme to mohli urobiť? O čo v otázke vyzlečenia starého človeka a oblečenia nového išlo a o čo ešte len ide?

Vyzliekli sme starého človeka

Od Adamovho pádu sa všetci ľudia rodia ako hriešnici a prichádzajú na tento svet ako duchovne mŕtvi. Identitou každého človeka, ktorý nie je znovuzrodený, je starý človek a jeho prirodzenosťou je prirodzenosť starého človeka, čiže telesná hriešna prirodzenosť. Starému človeku vládne hriech a smrť a žije vo sfére satanovho kráľovstva – v konečnom dôsledku mu vládne satan a sily temnosti. Oslobodiť sa z tohto stavu, vyzliecť starého človeka v zmysle zbaviť sa starej hriešnej prirodzenosti, sa človek sám nedokáže. Preto poslal Boh svojho Syna, Ježiša Krista z Nazareta, aby sme v ňom boli nanovo stvorení (2. Korinským 5:17) a vzkriesení (Efezským 2:6). Ježiš Kristus, Boží Syn, naplnil Otcovu vôľu.

Od nášho fyzického narodenia až do nášho znovuzrodenia sme boli stále starý človek a hnev Boží zostával na nás. Starý človek – to bola naša prirodzenosť aj naša identita.^{1), B)} Prišiel však

okamžik, keď sme sa obrátili k Bohu, keď sme uverili v to, že Kristus zomrel za nás a naše hriechy. Každý, kto tejto správe uverí, je Bohom ospravedlnený a v znovuzrození mu Boh udeľuje večný život (Ján 3:16 a 36). Uverenie v túto skutočnosť znamená aj smrť starého človeka, čiže vyzlečenie starého človeka. Vyzlečením (smrťou) starého človeka sa definitívne mení prirodzenosť aj identita človeka.

Všetci, ktorí uverili zvesti o osobe a diele Ježiša Krista – uverili evanjeliu a sú znovuzrození – boli podľa Písma ponorení do Krista a jeho smrti („pokrstení do Krista“, stotožnení s Kristom – Rímskym 6:3-4). Zomretie spolu s Kristom znamená smrť starého človeka, čiže to je vyzlečenie starého človeka. V tom zmysle, že sme uverili, sme my vyzliekli starého človeka, aj keď vyzlečenie starého človeka je Božie dielo, pretože naše stotožnenie s Kristom na kríži mohol urobiť len Boh sám, my nie. Okamihom uverenia v Krista však toto Božie dielo vstúpilo do nášho života a zmenilo nás.

Identita človeka ako starého človeka uverením v Krista (v jeho smrť a vzkriesenie) a následným znovuzrozením sa zmenila a zmenila sa hneď. Stará identita zanikla raz a navždy.

1), 3)

Prakticky to znamená, že všetci tí, ktorí sú znova zrození, už svojou identitou nikdy nebudú starý človek. Otázka prirodzenosti pri vyzlečení starého človeka je zložitejšia a vysvetlíme ju nižšie v odseku „Božie dielo v nás“.

Povedané inak: Všetko to, čo sa s nami stalo spolu-ukrižovaním s Kristom, sa do našich fyzických životov premietlo až pri znovuzrození, teda v momente potom, keď sme živou vierou spasiteľne v Krista uverili. *Starý človek* v zmysle *identity* v nás reálne a definitívne pri našom znovuzrození zomrel

Obliekli sme nového človeka

Obrátili sme sa k Bohu a uverili sme evanjeliu.^{c)} Uverili sme, že Kristus zomrel za naše hriechy. Vyznali sme Ježiša Krista ako svojho Pána a uverili sme, že ho Boh vzkriesil z mŕtvych. Na základe toho nás Boh znovuzrodil.

Písmo o tých, ktorí sú znovuzrození, vydáva svedectvo, že spolu s Kristom nielen zomreli a spolu s ním boli pochovaní, ale spolu s ním boli aj vzkriesení do novoty života (Rímskym 6:3-4). Toto vzkriesenie (duchovné vzkriesenie, nie ešte vzkriesenie tela) je oblečenie nového človeka, oblečenie do Krista, ktoré urobil sám Boh. Došlo tým aj k zmene našej identity – zmenu urobil Boh. Identita vzkriesených spolu s Kristom, ich nová identita je: nový človek, resp. nové stvorenie v Kristovi (2. Korinským 5:17). Táto zmena identity je raz a navždy.

Povedané inak: To, že nás Boh spolu-vzkriesil s Kristom vstúpilo do našich životov pri znovuzrození. Toto bol okamžik, keď sme my obliekli nového človeka, resp. obliekli sme sa do Krista. Od tohto okamžiku, od znova zrodzenia, máme novú identitu a táto identita nám zostáva až do večnosti.

Opäť platí, že oblečenie nového človeka, oblečenie do Krista, je Božie dielo, lebo ide o vzkriesenie do nového života a zmenu identity. Mení sa naša identita zo starého človeka na nového človeka v realite našej časnej existencie.

Obrátením sa k Bohu súčasne v nás dochádza v znovuzrození k zrodeniu novej prirodzenosti, prirodzenosti nového človeka, prirodzenosti nového stvorenia v Kristovi (2. Korinským 5:17). Táto zmena prirodzenosti však ešte nie je celá a dokončená, k jej završeniu dôjde až pri vzkriesení tela, až pri vykúpení tela, keď budeme oslávení a dostaneme nebeské telo.

Písmo výrazy starý človek a nový človek používa dvojakým spôsobom – raz v zmysle identity a raz v zmysle prirodzenosti. V tomto prípade (Božieho diela v nás) výrazy starý človek a nový človek znamenajú oboje – znamenajú identitu aj prirodzenosť. Od okamihu, keď človek uveril evanjeliu, má jednu identitu, je nové stvorenie v Kristovi (nový človek), avšak jeho nová prirodzenosť pozostáva z dvoch prirodzeností: starej telesnej (prirodzenosť starého človeka) a novej duchovnej (prirodzenosť nového človeka) – vysvetlenie je v ďalšej časti a v zdrojoch^{1) a 3)}.

Vyzlečenie starého a oblečenie nového ako Božie dielo v nás

Obrátenie sa k Bohu v pokání a uverení v evanjelium Ježiša Krista je z ľudského pohľadu aktom či dielom človeka samého, ktoré človek dosahuje na základe svojho samostatného dobrovoľného rozhodnutia. Predsa však Písmo oznamuje a upozorňuje, že v otázke spasenia človeka v celej šírke ide o Božie dielo s človekom a v človeku. Tak ako nikto nedokáže naplniť Boží zákon daný vo forme Mojžišovho zákona (zákona skutkov), tak ani nikto sa sám zo seba

nedokáže obrátiť k Bohu a spasiť sa. Nikto sám od seba nedokáže porozumieť nevyhnutnosti Kristovej zástupnej obete a uveriť v túto obeť, pretože: „... telesný človek nechápe vecí Ducha Božieho, lebo sú mu bláznovstvom, a nemôže ich poznať, lebo sa majú duchovne posudzovať“ (1. Korinským 2:14). Duchovne mŕtvy človek nedokáže porozumieť tejto duchovnej realite a duchovnej pravde. Preto v ňu nedokáže sám od seba ani uveriť. Aby mohol uveriť, musí ho Boh Otec pritiahnuť ku Kristovi (Ján 6:37, 6:44), Boh mu musí darovať vieru (2. Tesalonickým 3:2; 2. Petrov 1:1; Júda 1:3). Človek odpovedá kladne na evanjelium vtedy, keď ho Boh pritiahne k Ježišovi Kristovi a dá mu spasiteľnú vieru (Ján 6:37, 44-45, 65). Keď Boh človeku daruje vieru, je to človek, kto uverí a verí v evanjelium. Skrze túto vieru potom človek dostáva ospravedlnenie aj znovuzrodenie, pretože celé spasenie (ako ospravedlnenie, tak aj znovuzrodenie a zmena identity i prirodzenosti) je z milosti a skrze vieru.

Nikto sa nedokáže sám stotožniť s Kristom – ani v jeho smrti a ani v jeho vzkriesení. Výlučne a vo všetkom, či v pokání, či vo viere, v znovuzrození, udelení Svätého Ducha a v ponorení do Krista, všetko je to jedinečné, výlučné, kompletne a zvrchované dielo zvrchovaného Boha. Človek je však v tomto diele svojho spasenia vedome a osobne prítomný, účinkujúci a aktívny. Boh zvrchovane koná v človeku, čo sa prejaví v aktívnej vedomej a osobnej odozve príslušného človeka na evanjelium. Takto to bolo zjavené prorokovi Jeremiášovi v starozákonnej dobe. V knihe Plač Jeremiášov je uvedený: „Navráť nás, Hospodine, k sebe, a navrátíme sa; obnov naše dni ako kedysi!“ (5:21). (Čítaj aj Knihu Jeremiáš 32:17-44.) Navrátíme sa k Bohu, keď nás Boh k sebe navráti. Písmo hovorí o obrátení neveriacich (pohanov) k Bohu ako o Božom pôsobení v nich (Skutky 11:18; 2. Timoteovi 2:25; 2. Petrov 1:1; Júda 1:3).

Nesmieme zabudnúť, že naše dedičstvo po Adamovi je hriech a smrť – sme pod vládou hriechu, temnosti a smrti. Narodili sme sa ako hriešnici a s našou starou hriešnou prirodzenosťou sami zo seba nie sme schopní hľadať Boha a obrátiť sa k nemu. Boh musí zlomiť, odstrániť moc hriechu a smrti nad nami a odstrániť našu nemohúcnosť ho hľadať (Kolosenkým 1:12-13).

Vo veršoch Efezským 2:1-10 sa píše o Božom diele spásy v nás. Súčasťou Božej milosti je aj to, že nás oživil z nášho stavu, keď sme síce žili (fyzicky existovali), ale sme boli ešte duchovne mŕtvi. Píše sa tam, že sme boli mŕtvi vo svojich previneniach a vo svojich hriechoch (verš 1), ale Boh súc bohatý v milosrdenstve pre mnohú svoju lásku, ktorou nás zamiloval, aj keď sme boli mŕtvi v previneniach, spolu nás oživil s Kristom - milosťou ste spasení - a spolu vzkriesil a spolu posadil v ponebeských oblastiach v Kristu Ježišovi (verše 5). To sa nám stalo realitou už pri znovuzrození. V tomto zmysle sme (my) vyzliekli starého človeka a (my) obliekli nového človeka.

Vyzlečenie starého človeka a oblečenie nového človeka sa v našom živote stalo súčasne ako jedna udalosť. Stalo sa to vtedy, keď sme sa obrátili k Bohu vo viere a v pokání, keď sme (my) uverili v osobu a dielo Pána Ježiša Krista.

Vyzlečenie starého a oblečenie nového človeka, ktoré sa stalo v našom živote pri znovuzrození, je Božie dielo. Toto je reálny koniec našej starej identity (identity starý človek) a reálne udelenie novej identity (identity nový človek). Súčasne s tým Boh v nás zrodil aj novú prirodzenosť. Od znovuzrodenia máme jednu identitu (nový človek, resp. nové stvorenie v Kristovi), ale sídli v nás dve prirodzenosti (pre viac pozri zdroje^{1) a 3)} alebo poznámku^{D)}).

Nová prirodzenosť na dvakrát

Naša identita sa zmenila naraz a celá pri našom znovuzrození. Novú prirodzenosť sme však pri znovuzrození nezískali ešte celú, pretože telo ešte zostalo nevykúpené. Novú prirodzenosť získavame na dvakrát: pri znovuzrození (duchovnom vzkriesení) a pri vzkriesení tela.

Novú prirodzenosť síce získavame definitívne už pri znovuzrození, avšak ešte nie úplne celú. Kým nedôjde k vykúpeniu tela, ostáva sídlieť v našom ešte nevykúpenom (zemskom) tele aj prirodzenosť starého človeka (telesnosť), i keď už zbavená vlády (Rímskym 7:22-23; 1. Korinským 3:1, 3-4).3) Plnú a dokonalú prirodzenosť nového človeka však získame až pri vzkriesení z mŕtvych a vychvátení živých pri druhom príchode Pána Ježiša Krista. Pri druhom príchode Pána tí, ktorí sú Kristovi (vzkriesení mŕtvi a vychvátení živí), dostanú nové oslávené nebeské telá a ponesú dokonalý obraz svojho nebeského Pána Ježiša Krista (1. Korinským 15:48-49). Plnosť prirodzenosti nového človeka dostaneme, až keď sa staneme nebeským človekom. Vtedy sa naša porušiteľnosť zmení na neporušiteľnosť, naša smrteľnosť na nesmrteľnosť (verš 53). Tým dôjde u nás aj k zmene podstaty bytia, čiže k zmene ontologickej prirodzenosti zo zemského človeka na nebeského (pozri zdroj¹⁾). Dôjde ku kompletnej zmene prirodzenosti.

Božia dobrota na tých, ktorí uverili

Božia láska je úžasná a nesmierna. Boh je láskavý a dobrotivý. Človek padol a odcudzil sa Bohu, ale je to Boh, ktorý urobil všetko preto, aby človeka vytrhol z moci temnosti, hriechu a smrti a vrátil ho do spoločenstva so sebou samým (Kolosenským 1:12-13). On nás vyviedol zo stavu mŕtvych a priviedol do života s ním (Kolosenským 3:1-3). Za to, že sme uverili dielu jeho spásy, nás požehnal každým požehnaním v Kristu Ježišovi (Rímskym 8:32). Pred naším obrátením a znova zrozením sme boli pre Boha neužitoční a všetky naše skutky boli pred ním mŕtve. Aj po našom obrátení by sme však sami zo seba dokázali máločo dobrého urobiť, hoci

sme už pre konanie dobrých skutkov vybavení. On však sám pripravil pre nás skutky spravodlivosti, aby sme v nich chodili (Efezským 2:10) a boli užitoční Bohu a iným ľuďom (Títovi 3:1-2,8). Je to láskavý a milostivý Boh, ktorý spôsobuje v nás chcenie i činenie (Filipským 2:12-13) – a potom nás za to všetko ešte aj odmení!

Verše, ktoré hovoria o vyzlečení starého človeka v zmysle Božieho diela v nás:

„... vediac to, že náš starý človek je spolu ukrižovaný, aby bolo zmarené telo hriechu čo do svojej pôsobnosti, aby sme viacej neslúžili hriechu“ (Rímskym 6:6). Ponorenie (pokrstenie) do Krista a jeho smrti (verš 3) urobil s nami Boh. Toto potrebujeme bezpodmienečne vedieť – my, ktorí sme uverili evanjeliu.

„A tí, ktorí sú Kristovi, ukrižovali svoje telo s jeho vášňami a žiadosťami“ (Galatským 5:24). Tí, ktorí ukrižovali svoje telo, sú tí, ktorí ukrižovali starého človeka, aby bolo zmarené telo hriechu čo do svojej pôsobnosti. Ukrižovanie sa stalo spolu s Kristom v stotožnení s ním v minulosti a na kríži. S Kristom nás stotožnil Boh. Starý človek zomrel skrze telo Kristovo na kríži (Rímskym 7:4 – usmrtení sme skrze telo Kristovo). Pre nás sa táto skutočnosť stala realitou, keď sme sa k Bohu obrátili a uverili v neho, v Ježiša Krista a v jeho dielo na kríži – vtedy sme my ukrižovali svoje telo.

„Neluhajte jeden druhému, keď ste vyzliekli starého človeka s jeho skutkami“ (Kolosenským 3:9). Vyzlečenie starého človeka, jeho smrť (starej prirodzenosti), sa udialo na kríži a urobil to Boh tým, že nás stotožnil s Kristom. Pre nás sa táto skutočnosť stala realitou, keď sme sa k

Bohu obrátili a uverili v neho, v Ježiša Krista a v jeho dielo na kríži – vtedy sme my vyzliekli starého človeka.

Verše, ktoré hovoria o oblečení nového človeka (oblečení do Krista) v zmysle Božieho diela v nás:

„Pohrobení [pochovaní] sme teda s ním skrze krst [ponorenie, stotožnenie] v smrť, aby sme, ako Kristus vstal z mŕtvych slávou Otcovou, tak aj my chodili v novote života“ (Rímskym 6:4)^E. Boh nás ponoril do Krista (stotožnil s Kristom). Stotožnení s Kristom sme boli nielen v jeho smrti, ale aj vo vzkriesení – spolu s ním sme boli aj vzkriesení (duchovne, do novoty života, zatiaľ ešte nie vzkriesení v tele). V ponorení do Krista, v stotožnení s Kristom v jeho smrti a vzkriesení, nás Boh obliekol do Krista. Aj toto potrebujeme bezpodmienečne vedieť – my, ktorí sme uverili evanjeliu.

„Lebo všetci, ktorí ste pokrstení v Krista [ponorení do Krista, stotožnení s Kristom], Krista ste obliekli“ (Galatským 3:27). Sme ponorení (pokrstení) do Krista – už to vieme. Pritom ponorenie do Krista, stotožnenie s Kristom, ako píšeme aj vyššie, urobil s nami Boh. Pre nás sa táto skutočnosť stala realitou, keď sme sa k Bohu obrátili a uverili v neho a vzkriesenie Ježiša Krista z mŕtvych – vtedy sme my obliekli Krista, obliekli sme sa do Krista.

Pasáž Efezským 2:1-10 hovorí o tom, čo s nami urobil Boh v minulosti spolu s Kristom. Boli sme „mŕtvi v previneniach, spolu nás oživil s Kristom - milosťou ste spasení“ (verš 5). Boh nás oživil s Kristom – obliekol do Krista vo vzkriesení (verš 6-7). Je nespochybniteľné, že my, ktorí sme

boli mŕtvi vo svojich previneniach a hriechoch a v moci temnosti, sme sa nijakým spôsobom nedokázali a ani v prítomnosti sa nedokážeme sami oživiť a ani stotožniť s Kristom. To môže urobiť len sám Boh. Preto stále píšeme, že stotožnenie s Kristom v smrti a vo vzkriesení, je jeden Boží akt.

Vyzliekame starého človeka a obliekame nového

(naša každodenná aktivita)

Od obrátenia sa k Bohu v pokání a vo viere, od znovuzrodenia prebývajú a pôsobia v nás dve prirodzenosti. Tak tomu bude dovtedy, kým naše fyzické telo nebude vykúpené. Jedna je prirodzenosť starého človeka, starý človek, telesnosť, ktorá prebýva vo fyzickom tele. Druhá je prirodzenosť nového stvorenia v Kristovi, prirodzenosť nového človeka, nový človek, duchovnosť (t. j. vnútorný človek, ktorý je živý Bohu).^{D)} Medzi nimi je napätie, boj. Dominujúcou je prirodzenosť nového stvorenia v Kristovi, prirodzenosť nového človeka. Tú prvú prirodzenosť, starého človeka, máme vyzliekať a tú druhú prirodzenosť, nového človeka, máme obliekať (čítaj aj 2. Korintským 5:1-5). Toto vyzliekanie a obliekanie je Božím slovom prikázané ako naše

neustále úsilie či aktivita. Ale ako to máme robiť?

O vyzliekaní starého človeka a obliekaní nového v prítomnosti ako o našom pretrvávajúcom diele hovorí predovšetkým pasáž veršov Efezským 4:17-6:18. Posolstvom tejto pasáže je, čo máme vyzliecť (či neustále vyzliekať) a čo máme obliecť (či neustále obliekať). Inak povedané: ako už nemáme žiť a ako už máme žiť, keď sme nové stvorenie, ale máme ešte dve prirodzenosti, ktoré v nás pôsobia (obe). Povedané inými slovami, táto pasáž hovorí o tom, aký už nemá byť životný štýl Božích detí a aký už má byť.

Pasáži predchádzajú verše 11-16, v ktorých sa hovorí o tom, že ako Cirkev sme jedno telo, ktorého hlavou je Kristus. Skrze Krista sme navzájom všetci spojení a vzájomne sa budujeme s cieľom duchovného rastu, aby sme všetci dospeli v jednotu viery a plného poznania Syna Božieho, v dokonalého muža, k miere dospelosti plnosti Kristovej (verš 13). K tomu sú pre Cirkev, telo Kristovo, daní služobníci (verš 11-12), ktorí vedú a vyučujú Boží ľud o spôsobe života, aby sme už viac nežili ako žijú (chodia) pohania, ktorí žijú, chodia v márnosti svojej mysle, zatemnení v rozume súc odcudzení životu Božiemu pre nevedomosť, ktorá je v nich, pre zatvrdenie ich srdca (verše 17-18). Títo, pohania, sú starý človek a majú (iba) starú hriešnu adamovskú telesnú prirodzenosť.

Boli sme s Kristom stotožnení nielen v smrti a pochovaní, ale aj vo vzkriesení (stotožnil nás Boh) a teraz sme živí Bohu v Kristu Ježišovi (Rímskym 6:11). Keďže sme v Kristovi, sme novým stvorením, všetko staré, drevne pominulo, hľa, všetko je v ňom (v Kristovi) nové (2. Korintským 5:17). Verše Efezským 4:20-21 hovoria, že sme vyučení, ako máme žiť, ako sa máme správať my, ktorí sme v Kristovi. Sme vyučení v ňom, v Kristovi, lebo sme v Kristovi a Boh s nami koná v Kristovi a skrze Krista. Vyučení Božím, Kristovým pravdám a novému spôsobu žitia s Bohom

sú tí, ktorí sú v Kristovi (verš 21). Pravda, ktorá je v Kristovi, je v tejto pasáži uvedená vo veršoch 21-24. Teraz ako Božie deti už nemáme žiť podľa starého spôsobu života, podľa starého človeka, podľa starej prirodzenosti, podľa telesnosti, ktorá sa v našom tele ešte stále nachádza. Písmo hovorí, aby sme zložili podľa drevného spôsobu žitia (starého spôsobu života) starého človeka... a obliekli si nového človeka, stvoreného podľa Boha v spravodlivosti a svätosti pravdy (verše 22 a 24). Dôraz vo verši 22 je na slovách podľa drevného (predchádzajúceho, starého) spôsobu žitia (životného štýlu).

Vyzliecť, zložiť starého človeka znamená zanechať staré zvyky, starý spôsob života. Obliecť si nového človeka znamená žiť podľa Božieho slova a prirodzenosti nového stvorenia v Kristovi, ktoré je stvorené už podľa Boha v spravodlivosti a svätosti pravdy.

S tým súvisí aj zmena (obnova) mysle, myslenia (verš 23 a Rímskym 12:2). Ide o zmenu myslenia – z myslenia podľa starého človeka, ktorý je pod vládou hriechu a satana, na myslenie podľa nového človeka, ktorý už má myseľ Kristovu (1. Korinským 2:16).

Keď nám vládol starý človek, žili sme podľa neho, podľa jeho spôsobu. Vtedy sme žili v porušenosti klamných žiadostí. Teraz, keď sme nové stvorenie v Kristovi, nový človek, máme žiť spôsobom nového človeka, ktorý je stvorený Bohom v spravodlivosti a svätosti pravdy – máme žiť už podľa novej prirodzenosti, ktorá je v novom človeku dominujúca.

Vyššie v texte píšeme, že vyzliecť starého človeka a obliecť nového, čiže zmeniť prirodzenosť (starú vyzliecť a novú obliecť) nedokáže nikto sám. To môže urobiť a robí iba Boh. Pretože to človek nedokáže, preto príkaz o vyzlečení starého a oblečení nového človeka vo veršoch Efezským 4:22 a 24 nemôže znamenať zmenu prirodzenosti či identity – tieto verše hovoria o niečom inom. Hovoria však, že to, čo v kontexte veršov Efezským 4:17-6:18 môžeme urobiť my, pretože Boh už zmenil našu prirodzenosť, je, že môžeme zmeniť spôsob života. Hovoria o tom, že ako nový človek musíme dávať do súladu svoj stav so svojou identitou. Môžeme zmeniť svoj životný štýl – ba nielenže môžeme, ale máme tak urobiť! Je to príkaz! Ako nový človek, ktorý je stvorený podľa Boha v spravodlivosti a svätosti pravdy, máme žiť novým spôsobom, novým životným štýlom, a to tak, ako sme boli vyučení v Ježišovi Kristovi (verše 20-21), a myslieť podľa Krista, lebo máme myseľ Kristovu (1. Korinským 2:16).

Ako nežiť a ako žiť

Čo konkrétne vyzliecť a čo obliecť

V ďalšom uvedieme niektoré novozmluvné pasáže a verše, ktoré hovoria o tom, ako už nemáme žiť a ako žiť máme. Písmo takmer všade uvádza to, čo máme opustiť, zanechať, vyzliecť spolu s tým, čo máme obliecť a ako už máme ako Božie deti žiť. Myslíme si, že je to tak preto, lebo nestačí len, aby sme sa vyzliekli zo starých spôsobov, ale je potrebné, aby sme boli oblečení do novoty života, aby sme „neboli nájdení nahí“ (2. Korinským 5:1-3). Nepredkladáme vyčerpávajúci zoznam veršov Písma, ale pre usmernenie nového spôsobu života, nový životný štýl (vyzlečenie a oblečenie), myslíme si, je smerodatný.

List Rímskym

a. Prvou pasážou, v ktorej je uvedené, čo nemáme robiť a čo robiť máme, je 12. kapitola listu Rímskym a verše 9-21. Tu je uvedené, akí máme byť sami osebe a akí máme byť vo vzťahu k iným ľuďom a k iným svätým Božím. K tejto pasáži patria aj verše 12:1-2.

b. Podriaďovať sa vrchnostiam, platiť dane a nebyť nikomu nič dlžní okrem milovania bratstva a blížneho (13:1-8).

c. Verše 13:12-14. Zložiť (vyzliecť) skutky temnosti a obliecť si zbrane svetla (verš 12 – odkazuje na Efezským 6:10-18). Máme zložiť (vyzliecť) skutky temnosti. Chodiť slušne ako vodne (verš 13), obliecť si Pána Ježiša Krista (nový spôsob života, nový životný štýl) a dbať, aby sa v našom tele nezobúdžali zlé žiadosti (verš 14).

d. Kapitola 14 hovorí o pokrmoch a sviatkoch. Nepohrdať slabším bratom vo viere pre pokrm a sviatok.

e. Kapitola 15:1-2. Mocní niesť slabých a ľúbiť sa blížnemu na budovanie sa v láske.

1. list Korintským

a. Šiesta kapitola, verše 1-9a. Nesúdiť sa s bratom ani nekrivdiť, ani neškodiť, ale radšej trpieť škodu.

b. Verše 9b-10. Takí sme boli, ale sme sa umyli a sme posvätení a ospravedlnení. Preto takí, akí sme

boli, už nemáme byť.

2. list Korintským

a. Šiesta kapitola verše 14-18. Neľahať cudzieho jarma s neveriacimi, strániť sa modiel a nedotýkať sa nečistého.

List Galatským

a. Tretia kapitola verše 26-27. Nie sme pod zákonom (Mojžišovým), ale sme ospravedlnení z viery (nie zo skutkov) a všetci, ktorí sme uverili, stali sme sa synmi Božími, lebo sme boli ponorení (pokrstení) do Krista – boli sme Bohom oblečení do Krista.

b. Piata kapitola verše 19-21 prikazuje nekonať hriešne skutky tela, ale ich Duchom mŕtviť a niesť ovocie Ducha, ako ho uvádza verš 22.

List Efezským

a. Je to pasáž veršov Efezským 4:17 až 6:18. Veršom 17-24 sme sa venovali vyššie v texte.

b. V ďalších veršoch tejto pasáže sa veľa hovorí o vyzliekaní starého človeka a obliekaní nového

v zmysle starého a nového spôsobu života, starého a nového životného štýlu. Inštrukcie

v tejto pasáži sú podrobné, zrozumiteľné a jednoznačné. Treba si ich privlastniť a uviesť do života.

List Filipským

a. Verše 2:1-4. Božie deti majú v Kristovi mať jednu myseľ a jednu lásku a mať jedni druhých za vyšších

od seba.

b. Verše 2:12-14. Všetko, čo Boh pripravil, činiť bez reptania a pochybovania.

c. Radovať sa v Pánovi – verše 3:1 a 4:4-7.

List Kolosenským

a. Verše 3:4-10 hovoria o mŕtvení našich údov. Nemáme chodiť v tom, v čom sme chodili ako starý

človek, ktorého sme už vyzliekli (vyzliekol ho z nás Boh), ale máme chodiť ako nový človek, ktorého

sme si už obliekli (obliekol nás do neho Boh).

b. Verše 3:12-4:6 nás upriamujú k tomu, čo si máme obliecť, ako máme teraz už žiť.

1. list Tesalonickým

- a. Vo veršoch 4:1-12 je napomenutie k životu v mravnosti a posvätení.
- b. Vo veršoch 5:12-23 sú rôzne praktické rady a napomenutia pre bezúhonný a pokojný život.

Ďalšie listy apoštolov (listy Timoteovi, list Títovi, Petrove listy, list Jakuba, Jánove listy) sú plné podrobných úprav, napomenutí a príkazov, ako žiť život v posvätení na tomto svete, ktorý je plný hriešnych žiadostí a porušenosti.

Záver

Keď porovnáme verše, ktoré hovoria o vyzliekaní a obliekaní, môžeme konštatovať, že ich môžeme roztriediť do dvoch skupín. Toto roztriedenie uľahčuje porozumieť otázke vyzliekania a

obliekania.

Prvú skupinu tvoria verše, v ktorých sa príslušné sloveso nachádza v minulom čase. Tie hovoria o skutočnosti, ktorá sa už udiala a znamená zmenu našej identity a prirodzenosti. Slovesá vyzliekli a obliekli v tomto prípade vyjadrujú, že tieto zmeny nastali v minulosti a sú dokonané, dokončené. Prakticky to v našom živote znamená, že po znovuzrození už nikdy viac nebudeme svojou identitou starým človekom a že po znovuzrození sme sa navždy stali svojou identitou novým človekom, novým stvorením v Kristovi.

Druhú skupinu tvoria verše, v ktorých príslušné sloveso je v rozkazovacom spôsobe, a hovoria o činnosti, ktorú máme my neustále (priebežne) robiť v prítomnosti, resp. vykonávať priebežne – aj do budúcnosti.

Verše prvej skupiny hovoria o tom, čo urobil s nami a v nás Boh. On zmenil našu prirodzenosť a zmenil aj pohľad na nás, zmenil našu identitu. Vyzliekol z nás starého človeka a obliekol nás do nového – obliekol nás do Krista: „Lebo všetci, ktorí ste pokrstení v Krista (ponorení do Krista, stotožnení s Kristom), Krista ste obliekli“ (Galatským 3:27). Do Krista nás pokrstil/ponoril Boh.

A hovoria aj o tom, že to, čo urobil s nami Boh v Ježišovi Kristovi na kríži, v jeho smrti a vo vzkriesení, sa pre nás stalo skutočnosťou vtedy, keď sme sa v pokání a viere obrátili k Bohu. Vtedy sme vyzliekli starého človeka, vtedy sme obliekli nového človeka, čo sú biblické vyjadrenia opisujúce to, čo s nami vtedy spravil Boh – opisujú zmenu našej identity a prirodzenosti v realite nášho obrátenia.

Verše druhej skupiny hovoria o tom, čo máme priebežne a stále robiť my. Máme zmeniť spôsob života (životný štýl), a to vzhľadom na ten spôsob, akým sme žili pred obrátením. Môžeme to urobiť, môžeme žiť spôsobom nového človeka stvoreného na Boží obraz, lebo nás k tomu už uspôbil, vystrojil Boh tým, že zmenil našu prirodzenosť. Zmeniť životný štýl je náš diel, naša povinnosť, aj keď v skutočnosti ani to by sme sami bez pôsobenia Svätého Ducha, ktorý v nás prebýva, nedokázali.²⁾

... aby ste zložili podľa drevného spôsobu žitia starého človeka, rušiaceho sa v klamných žiadostiach

... a obliekli si nového človeka, stvoreného podľa Boha v spravodlivosti a svätosti pravdy.

Efezským 4:22, 24

Poznámky (A-D) a zdroje (1-2):

A) Písmo používa pojmy „starý človek“ a „nový človek“ dvojakým spôsobom. Raz v zmysle identity a inokedy v zmysle prirodzenosti. To je dôvod, prečo je potrebné mať okrem pojmu prirodzenosť aj pojem identita. Identita nového človeka je daná smrťou starého človeka a znovuzrodením (dostaním a prijatím Ducha) a je raz a navždy. Nový človek (v zmysle identity) však musí v sebe mŕtviť prirodzenosť starého človeka (telesnosť) a živiť (obnovovať) prirodzenosť nového človeka (Ducha neuhášať, posväcovať sa) (podľa zdroja ¹⁾).

B) Vzťah medzi prirodzenosťou a identitou

Prirodzenosť a identita sú výrazy (pojmy), ktorými popisujeme, charakterizujeme ľudskú bytosť (človeka) buď všeobecne, alebo konkrétneho jedinca.

Od nášho fyzického narodenia až po obrátenie sa k Bohu (presnejšie znovuzrodenie) naša prirodzenosť a identita majú zhodné pomenovanie, a tým je starý človek. Identita človeka sa odvodzuje od jeho prirodzenosti. Identita je buď – alebo. Identitou človeka je buď starý, alebo nový človek. Svojou identitou človek nemôže byť čiastočne starý a čiastočne nový.

Prirodzenosť nového človeka je aj – aj. Nový človek je aj duchovný, aj telesný. Podľa toho, či v jeho živote prevažuje telesnosť (prirodzenosť starého človeka) alebo duchovnosť (prirodzenosť nového človeka), môže reálny stav nového človeka zaberáť celé spektrum od telesnosti až po duchovnosť.³⁾

Identita človeka určuje jeho postavenie pred Bohom. Boh s človekom koná podľa jeho postavenia, teda podľa jeho identity. Identitou opisujeme človeka z Božieho pohľadu (ako ho vidí Boh) – teda v pohľade Písma. Identitou v našich článkoch rozumieme práve takúto identitu a výstižnejším pomenovaním preto pre ňu je: biblická identita.

Identita človeka v pohľade sveta na rozdiel od biblickej identity môže byť rôzna. Charakteristickou črtou pre identitu z pohľadu sveta môže byť napríklad zamestnanie (učiteľ, herec, drevorubač, futbalista), záľuba (turista, filatelista), stav (slobodný, ženatý) a rôzne iné črty či vlastnosti.

C) Obrátením sa k Bohu je pomenované pokánie a uverenie evanjeliu milosti Ježiša Krista.

D) (Podľa zdroja^{1),3)}) Od znovuzrodenia až do vykúpenia tela prebývajú v nás dve prirodzenosti

– prirodzenosť starého človeka (telesnosť – prebýva vo fyzickom tele) a prirodzenosť nového človeka (duchovnosť – t. j. vnútorný človek, ktorý je živý Bohu). Dominantná je prirodzenosť nového človeka. Nový človek je aj našou identitou. V ľudskej bytosti môžu prebývať súčasne dve prirodzenosti.

E) V tomto verši krst nepredstavuje úkon pokrstenia (pokropenie) vodou, ani pokrstenie vo vode (ponorenie do vody), ale znamená „ponorenie do Krista“, to jest stotožnenie s Kristom v jeho smrti, pochovaní a vo vzkriesení, ktoré robí len Boh sám.

1) *Prirodzenosť, identita, postavenie a stav v Solas číslo 48, jeseň 2020, str. 11*

2) *Zamyslenie nad Rímskym 7:14-25 v tom istom čísle, str. 25*

3) *Zmena prirodzenosti a identity*, toto číslo Solas, str. 7